

ΠΩΣ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ Ο ΘΕΟΣ ΣΤΗΝ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Θα μπορούσε να προσδιορίσει κανείς, τυπικά, την αρχή του ανθρωπίνου πολιτισμού γύρω στο 18.000 π.Χ. την στιγμή δηλαδή του ξυπνήματος της ανθρώπινης συνειδήσεως. Είναι η στιγμή της γνώσεως, του καλού και του κακού και άρα η στιγμή της ευθύνης, των προσωπικών αποφάσεων, με τις οποίες ο άνθρωπος παίρνει την τύχη του από τον αυτοματισμό των ενστίκτων στα χέρια της συνειδήσεώς του. Είναι λοιπόν η στιγμή της απώλειας του παραδείσου, της απώλειας της αθωότητας και της ανεμελιάς, η στιγμή της ευθύνης και της γνώσεως, η στιγμή που ο άνθρωπος αφήνει πίσω του το ζώο και εισέρχεται στον πολιτισμό.

Πώς όμως πραγματοποιήθηκε το ξύπνημα αυτό; Η αυγή του πολιτισμού συνέπεσε με κάποια πραγματική αυγή κατά την οποία ο άνθρωπος παρατηρώντας ένα συνηθισμένο, κοινότυπο, καθημερινό φαινόμενο, την ανατολή του ηλίου, διερωτήθηκε για πρώτη φορά και εντυπωσιάσθηκε για πρώτη φορά απ' αυτό που έβλεπε κι απ' αυτά που συνειδητοποιούσε να συμβαίνουν μέσα του. Τι είναι αυτό το τεράστιο σώμα που ορθώνεται, εγείρεται, όρνυσιν, από το βουνό, διερωτήθηκε έκπληκτος. Ποιά είναι αυτή η τεράστια δύναμη που μετατρέπει την νύχτα σε μέρα, που διαλύει τα σύννεφα, μας θερμαίνει, είναι ζωοδότης γιατί τίποτα δεν ζει αν δεν το αγκαλιάσει το φως του, είναι ζωογόνος, κυριαρχεί και διευθύνει την ζωή μας σε όλες τις εκφάνσεις της; Ταυτόχρονα η ψυχή του πλημμύρισε από πρωτόγνωρα συναισθήματα. Περιέργεια, θαυμασμός, δέος, έκπληξη. Έμεινε άναυδος μπρος στο μέγεθος της μεγαλοπρέπειας, της δύναμης, της λαμπρότητας, με τα οποία ερχόταν σε επαφή για πρώτη φορά, μέσω του συγκλονιστικού φαινομένου της ανατολής και της μυστικιστικής ηρεμίας, του μεταφυσικού βάθους και της αισθητικής έπαρσης της δύσεως του Ηλίου. Νέα άγνωστα βιώματα και ιδέες συνειδητοποιούσε ότι ξυπνούσαν μέσα του, βιώματα που αργότερα θα τα αναγνώριζε ως ευγνωμοσύνη, λατρεία, δικαιοσύνη, γνώση, αφοσίωση, νομοτέλεια, μεγαλείο, εξουσία πειθαρχία. Δεν υπάρχει έννοια που να ανήκει στον πολιτισμό και να μην έχει το σπέρμα της σ' αυτή την πρωτόγονη και πρωτόγνωρη εμπειρία. Όταν οι άνθρωποι συνήλθαν απ' αυτή την έκπληξη, έδωσαν σ' αυτό το μεγαλειώδες και θαυμαστό αντικείμενο το όνομα «Θεός» και αποφάσισαν να μαζευτούν την επομένη μέρα σε ένα συγκεκριμένο μέρος να παρατηρήσουν πάλι, το υπέροχο φαινόμενο της ανατολής να το ξαναζήσουν, να απολαύσουν τον πλούτο των συναισθημάτων που αυτό προκαλούσε. Έτσι γεννήθηκε το «πρωτόγονον ωόν του πολιτισμού», η Θρησκεία και ο πρώτος Θεός, ο Ήλιος, ο οποίος ξυπνώντας την ανθρώπινη συνείδηση δημιούργησε μέσω αυτής όλα τα όντα, και έγινε ο δημιουργός του κόσμου και του πολιτισμού. Τότε, σ' εκείνες τις πρώτες συναθροίσεις, στην πρώτη εκκλησία, οι άνθρωποι συνεπαρμένοι από την συγκίνηση που δημιουργούσε μέσα στην ψυχή και τον νου των η θέαση του μεγαλείου του ανατέλλοντος Ηλίου άρχισαν να την εκφράζουν συνθέτοντας ύμνους, απαγγέλλοντας ποιήματα και αινώντας τον Θεό που ορθώνονταν στον ουρανό ως απόλυτος άρχων με υπερκόσμια δύναμη ηρεμία και γαλήνη. Αυτή η πρώτη εκκλησία είναι η μήτρα που γέννησε τον πολιτισμό, τον πολιτισμένο άνθρωπο και κάθε μορφή τέχνης και επιστήμης. Εκεί δημιουργήθηκε η μουσική, η ποίηση, το θέατρο, η αστρονομία τα μαθηματικά και όλες οι έννοιες που τις συνοδεύουν. Αυτή η πρωτόγονη θρησκεία «το πρωτόγονο ωόν του πολιτισμού» άφησε τα ίχνη της σε κάθε θρησκευτικό ή πολιτισμικό ρεύμα που ακολούθησε. Αν και ο Θεός μετασηματίστηκε από αντικειμενική πραγματικότητα, που ήταν στην αρχή, σε μια

λογική, ηθική, ή φυσική αναγκαιότητα ή εξανθρωπίστηκε ή καθιερώθηκε ως σύμβολο πολιτισμού, κοινωνικής συνοχής, εξουσίας, σωτηρίας και άλλων άκρως σημαντικών εννοιών και ιδεών, απολύτως απαραίτητων για την ανθρώπινη και κοινωνική ύπαρξη, δεν έχασε ποτέ την λαμπρότητά του, την συγκίνηση, το δέος, τον θαυμασμό, την έκπληξη, την απορία και την έκσταση την οποία προκαλούσε στους ανθρώπους, στους «πιστούς» του, σε σημείο που όλα αυτά τα χαρακτηριστικά να ταυτοποιούν και να ορίζουν το θείον. Όλες οι απεικονίσεις και τα λειτουργικά στοιχεία έχουν τις ρίζες των στην πανάρχαια εκείνη πρώτη εκκλησία. Το φωτοστέφανο των ιερών μορφών δεν συμβολίζει παρά την ταύτιση του προσώπου με τον Ήλιο και την ακτινοβολία που εκπέμπει, οι εκκλησίες και οι νεκροί μας είναι στραμμένοι προς ανατολάς γιατί από εκεί αναμένεται να προβάλλει ο Ήλιος, ο πρώτος Θεός. Η θεία λειτουργία και ο συμβολισμός της παραμένει σε γενικές γραμμές ο ίδιος με μικρές παραλλαγές. Ο Θεός είναι στον ουρανό όπως ο Ήλιος, είναι πανταχού παρών όπως το φως, το οποίο συμβολίζει το καλό, ενώ το σκότος το κακό. Ακόμα η ιερή ακολουθία του Όρθρου (από το ρήμα όρνυμι= κινώ, εγείρομαι) είναι η ανάμνηση εκείνης της πρώτης πανάρχαιας λειτουργίας. Είναι δοξολογία στο Χριστό, που Εκείνος πια είναι το Φως του κόσμου και ο Ήλιος της Δικαιοσύνης και είναι επίσης παράκληση στον Κύριο του Σύμπαντος με την ανατολή της καινούργιας ημέρας. Αλλά ο συμβολισμός συνεχίζεται, μόνο που για να γίνει αντιληπτός απαιτούνται μερικές γνώσεις στοιχειώδους αστρονομίας. Η γη είναι μια σβούρα η οποία κάνει μια στροφή γύρω από τον εαυτό της σε μια μέρα. Επίσης κάνει και μια περιφορά γύρω από τον Ήλιο σε ένα έτος πάνω σε μια τροχιά που λέγεται εκλειπτική. Η τροχιά αυτή έχει χωρισθεί σε δώδεκα τμήματα, τα γνωστά μας ζώδια, έτσι ώστε κάθε μήνα η Γη να διατρέχει ένα ζώδιο. Τον Μάρτιο διατρέχει τους Ιχθείς, τον Ιούνιο που συμβαίνει το θερινό Ηλιοστάσιο ο Ήλιος βρίσκεται στους Διδύμους, στην Φθινοπωρινή ισημερία ο Ήλιος είναι στον Λέοντα και τέλος το Χειμερινό ηλιοστάσιο στον Τοξότη. Ο άξονας όμως της σβούρας-Γης δεν παραμένει σταθερός στον χώρο. Εκτελεί μία κίνηση που λέγεται μετάπτωση η οποία έχει σαν συνέπεια την μετακίνηση των ζωδίων πάνω στην εκλειπτική κατά την ορθή φορά κατά μία θέση, κάθε 2.000 περίπου χρόνια. Έτσι, γύρω στο 18.000 π.Χ. το χειμερινό ηλιοστάσιο ελάμβανε χώρα όταν ο Ήλιος ευρίσκετο στον αστερισμό της Παρθένου. Φανταστείτε τώρα μια κοινωνία, η οποία ζει βόρεια του Καυκάσου, και η οποία έχει δημιουργήσει τον πρώτο ανθρώπινο πολιτισμό που έχει ως βάση του την λατρεία του Θεού Ήλιου. Πιστεύω ότι εκεί δημιουργήθηκε αυτός ο πρώτος πολιτισμός, ο οποίος καταστράφηκε με «τον κατακλυσμό», που αναφέρεται στις «αναμνήσεις» των λαών είτε ως κατακλυσμός του Νώε είτε ως κατακλυσμός του Δευκαλίωνα, κατά τον οποίον με αφορμή κάποιο γεωλογικό φαινόμενο πλημμύρισε ο Εύξεινος Πόντος από τα νερά της Μεσογείου. Την επαφή μ' αυτόν τον τεράστιο πολιτισμό που αναφέρεται στην μυθολογία ως «χρυσόμαλλο δέρας», αναζητεί ο Ιάσων και οι άλλοι αργοναύτες στο ταξίδι των για την Κολχίδα. Στην καταστροφή αυτού του πολιτισμού παραπέμπει και το γεγονός ότι η « κιβωτός του Νώε » άραξε στο όρος Αραράτ, δηλαδή εκεί κοντά. Προς το νότο αυτής της χώρας του πρώτου πολιτισμού βρίσκεται ο Καύκασος ο οποίος εμποδίζει εντελώς τον Ήλιο να σηκωθεί πάνω από τον ορίζοντα, δηλαδή να ανατείλει όταν αυτός βρίσκεται στο χειμερινό ηλιοστάσιο, δηλαδή στην χαμηλότερη τροχιά προς Νότον ως προς τον ορίζοντα. Το φαινόμενο αυτό όμως δεν διαρκεί παρά μια ημέρα, την 22α Δεκεμβρίου. Από την επομένη μέρα, η απόκλιση του Ηλίου αρχίζει να αυξάνεται πάλι και ο ήλιος εμφανίζεται πάλι

πάνω από το βουνό που ορίζει τον ορίζοντα του τόπου. Οι ιερείς της εποχής που σήμερα τους αποκαλούμε μάγους και δεν ήταν παρά οι πρώτοι επιστήμονες αστρονόμοι, αστρολόγους τους αποκαλούσαν λίγο μετά, έβλεπαν, λίγο μετά την 22α Δεκεμβρίου, γύρω στην 25η Δεκεμβρίου να ανατέλλει πρώτα ο αστερισμός της Παρθένου μετά ο αστέρας **α-της Παρθένου**, δηλαδή ο **Σπίκα** και ακριβώς λίγο μετά στο ίδιο σημείο του ορίζοντος που ανέτειλε ο Σπίκα, ανέτειλε ο Ήλιος. Βρισκόμαστε σε μια εποχή κατά την οποία η ερμηνεία του κόσμου είναι ανθρωποκεντρική, βουλητική. Ερμηνεύω ένα φαινόμενο σημαίνει το παρομοιάζω με ένα άλλο που θεωρείται κατανοητό. Το περιγράφω με λέξεις που τις δανειζομαι από ένα άλλο παρόμοιο φαινόμενο μέσω του οποίου και ορίζονται. Για να μιλήσουμε με όρους σύγχρονης φυσικής, ερμηνεύω σημαίνει αποκαλύπτω μια συμμετρία. Ως αίτιο δε των φαινομένων υποθέτω πάντα μια συγκροτημένη βούληση. Εκείνη την εποχή ο κόσμος περιγραφόταν με λέξεις, έννοιες, καταστάσεις δανεισμένες από την ανθρώπινη ζωή. Αντίθετα σήμερα, συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Γίνεται προσπάθεια όλα τα ανθρώπινα φαινόμενα να περιγραφούν να εξηγηθούν με λεξιλόγιο δανεισμένο από την φυσική πραγματικότητα. Δεν πιστεύω όμως ότι αυτό είναι απολύτως κατορθωτό. Δεν πιστεύω ότι είναι δυνατόν να εξηγηθεί το Σύμπαν χωρίς την αναγκαία παρουσία του ανθρώπου, χωρίς το βασικό λεξιλόγιο να είναι δανεισμένο από την «φύση» του. Δεν πιστεύω ότι μπορεί να νοηθεί το Σύμπαν χωρίς τον άνθρωπο, πιστεύω αντίθετα ότι ο άνθρωπος βρίσκεται στο «κέντρο» του Σύμπαντος, και τίποτα δεν μπορεί να τον διώξει από εκεί. Στην γλώσσα λοιπόν εκείνου του πολιτισμού, η παρθένος ξαπλωμένη πάνω στην εκλειπτική, λίγο μετά το χειμερινό ηλιοστάσιο, γεννούσε τον Θεό - Ήλιο, σ' εκείνο το σημείο του ορίζοντα που καταδείκνυε ο αστέρας Σπίκα λίγο πριν, οι δε μάγοι, οι ιερείς του Θεού-Ήλιου βλέποντας τον Σπίκα προΐδεάζονταν και ανέμεναν την γέννηση του Θεού και έσπευδαν με δώρα να υποδεχτούν, να καλωσορίσουν και να προσκυνήσουν τον νεογεννηθέντα Θεό. Ο δε Θεός γεννιόταν σε ένα βουκολικό τοπίο όπως ήταν ο περίγυρος εκείνης την εποχής.

Ο **Spica** (**Στάχυς**) είναι ο Αστέρας Α του αστερισμού της Παρθένου. Πρόκειται για τον φωτεινότερο του αστερισμού και ενός από τους πιο φωτεινούς της ουράνιας σφαίρας. Ονομάστηκε έτσι γιατί φαίνεται σαν να κρατά η Παρθένος έναν στάχυ στο χέρι της, γι' αυτό και τον βλέπουμε και ως « **ο Στάχυς της Παναγίας** ». Το άστρο λοιπόν της Βηθλεέμ δεν είναι παρά ο Σπίκα, ο α της Παρθένου, ο οποίος καταδεικνύει στους Μάγους το μέρος του ορίζοντος, στο οποίο θα γεννηθεί ο Θεός, θα εμφανισθεί ο Ήλιος. Αυτή η πανάρχαια ανάμνηση της Παρθένου που γεννάει τον Θεό, εμπότισε και ενσωματώθηκε στην Χριστιανική Θρησκεία, αλλά και σε άλλες, όπως ο Μιθραϊσμός, δημιουργώντας την πανέμορφη παράδοση του Άστρου της Βηθλεέμ.

